

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ο ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

“Ω, πόσο κρύο κάνει!
οί μάσζες έπαγώσαν στις βι-
[τρίνες]
ένα τριμένο ντόμινο πώς νά
[ζεστάνει]
τήν καρδιά μου τήν άδεια σάν
[κ' έκεινες ;

Τό κρύο άπόψε έχει παγώσει
και τήν άγάπη μου τήν τόση,
μ' αύριο θάχουμε άνοιξη κι'
[‘Απρίλη
κ' έμειςδε θάμαστε ουτε φίλοι.

Είταν γραφτό της όμως νά
[πεθάνει
χειμώνα, νύχτα, ‘Αποκρηά,
έτσι άπ' τό κρύο, σά γρηά
πού δέν ύπάρχει τίποτε νά
[τή ζεστάνει...
Μήτσος Παπανικολάου

Ο ΜΠΕΛΕΓΡΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Κατάλαβε τά γόνατά του νά τρέμουν. Προχώρησε και μπήκε στην τραπεζαρία. “Ενας άγνωστος άνθρωπος, πού τόν έβλεπε γιά πρώτη φορά, σηκώθηκε άπ' τή καρέκλα πού καθόταν και προχώρησε χαμογελαστός προς τό μέρος του άλώνοντάς του τό χέρι.

— “Ο κύρ’ Αναστάσης; Χαίρω πολύ !... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης έξαμε νά τραβήξη τό χέρι του, μά δέν μπόρεσε. Χαϊρέτης μηχανικά τόν ξένο και στάθηκε όρθός, αστισμένος. Τά μηλίγνια του χτυπούσαν, τά μάτια του καίγανε, τούδε άνεβει τό αίμα στό κεφάλι.

“Η Ζωΐτσα πού στεκότανε πίσω του τόν έβαλε νά καθίσθ. Τού γλυκομιλούσε.

— Κάτσε καθήμενη ‘Αναστάση. Γιατί γύρισες ; Είχα κλειδώσει τή πόρτα μή μπούνε και μιάς κλέψουνε τίποτα και τά λέγαμε με τόν ξάδερφο... ” Ε, ξάδερχε ;

— Ναι, ναι, τά λέγαμε, ελε κ' εκείνος ψευτογελώνας.

“Ο κύρ’ Αναστάσης νόμιζε πώς νειρούτανε. Τόν ειχαν άφήσει ή κρυάδες, τόν έψηνε τώρα ό πυρετός, χιλια τζιτζίκια τραγούδαγαν στ' αυτιά του. Αισθανότανε τήν άνάγκη ν' άνοιξη τό παρόθυρο και νά φωνάξη. Κάτι τόν έπνιγε, ό λάρυγγάς του ήταν κατάρτος. “Η ταραχή και τό χτυποκόρδι του, τούχαν δυναμώσει τόν πυρετό, τόν έκαναν τρελλό... Κρατούσε τά μάτια του καρφωμένα στό πάτωμα και σκεπτότανε αυτόν τόν ξένο πού καθόταν μιά δρασκελιά πλάι του. Τόν ειχε χαλοκνιτάξει με τήν πρώτη ματιά τή στιγμή πού τόν χαϊρέταγε. “Ητανε άψηλός, καλοδεμένος, με μαύρο μουστάκι και δύο μαύρα μάτια, γεμάτα φωτιά... ”

“Επέρασαν έτσι μερικά δευτερόλεπτα χωρίς νά μιλή ή ένας στον άλλο. “Ο κύρ’ Αναστάσης κρατούσε τό κεφάλι του σκυμένο κάτω κι' άνάσαινε βαθειά και γρήγορα. Δέν έβλεπε παρά τις άκρες τών παπουτσιών του κι' ένα κομμάτι άπ' τό πάτωμα κι' όμως κατάτάλαβε άξαφνα πώς ή Ζωΐτσα έγνεφε κάτι στον ξένο. Τήν ίδια στιγμή άκουσε τή καρέκλα τού άγνώστου νά τριξή και ειδη τά πόδια του νά προχωρούνε προς τό μέρος του. Σήκωσε τό κεφάλι του και τόν άντίκρισε, γελαστό γέλιο, με τό ίδιο ψευτικό και στενωχωρημένο πάλο στο πρόσωπο, νά τού άπλώνη τό χέρι.

— Σάς άφίνω... Χαίρετε... Νά μη σάς ένοχλώ κι' όλας... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης έννοιωσε τήν έπιθυμία νά πεταχθ ή άπάνου και νά τόν αρπάξη άπ' τό λαϊού. Μά δέν τόν βοηθούσε τό κουράγιο του. “Εδωσε μηχανικά τό χέρι του στον ξένο, χωρίς νά σηκωθ ή άπ' τή καρέκλα του, κι' άναστενάξε με πόνο..

“Η Ζωΐτσα έσκυψε κοντά του.

— Είσ' άρρωστος ; Χριστέ και Παναγία ! Και δέ μου τό λές ; Τι έχεις ; Πονάς ; ... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης δέν τής έδωσε άπόκριση. Τήν άκουσε νά χαϊρετάη τό ξένο λέγοντάς του με φωνή λυπημένη :

— Δέν λείπουνε τά βάσανα. Μά έλπίζω νά μην εινε τίποτα σοβαρό.

“Ο θεός νά φυλάξη... ”

“Επειτα, έτσι καθώς ήταν με σκυμένο τό κεφάλι, ειδη τά πόδια τού ξένου νά φεύγουν προς τό διάδρομο.

Πίσω σουρνόντουσαν ή παντοφλες τής γυναίκας του. Στη πόρτα τούς άκουσε πού χαϊρετιόντουσαν.

— “Αντίο... στο καλό... και νά μη μιάς ξεχάστε... ”

“Ανάμεσα στα λόγια αυτά πού λεγόντουσαν άογά και προσποιημένα, ό κύρ’ Αναστάσης ξανάκουσε τά ίδια ψιθυρίσματα πούχανε φτάσει στ' αυτιά του τήν ώρα πού χτυπούσε τήν πόρτα, κι' άμέσως ύστερα τό σκόσιμο ενός βιαστικού, τρομαγμένου φίλου... “Η άτιμία ήτανε παιά όλοφάνερη. “Ο κύρ’ Αναστάσης τινάχτηκε όλόρθος. Ειχε νοιώσει άξαφνα μέσα στο χάος τού μυαλού του κάτι σαν χαλασμό, σάν πολλά μαζί τραίνα νά σφύραγαν δαιμονισμένα, μπρός στα μάτια του άνέμισε κάτι σάν κόκκινη παντιέρα, ή γροθίες του σφίχτηκαν, ό πυρετός κι' ό θυμός του άνακατεύτηκαν και τόν φρένιασαν.

“Επεσε σέ μιά καρέκλα και έξοφισε τό λαϊμοδέτη του πού τόν έπνιγε. “Η Ζωΐτσα ήταν ακόμα στη πόρτα. Τήν άκουσε νά φωνάξη στον άγνωστον εκείνο :

— “Αντίο ! “Αντίο !... με φωνή γελαστή και πρόσχαρη.

“Υστερα έκλεισε τήν πόρτα και μπήκε μέσα. Στάθηκε μπροστά του, έσκυψε κοντά στο πρόσωπό του κι' άρχισε νά τού γλυκομιλάη :

— Σέ καλό σου Χριστιανέ μου ! Πώς σοφότε έτσι άξαφνα ; “Ελα νά ξεπλώσης, έλα γιά σου... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης δέν κουνήθηκε άπ' τή θέσι του. “Η Ζωΐτσα τούπιασε τό χέρι, ειδη πώς ψηνόταν άπ' τόν πυρετό και σάσιες : — Χριστέ μου ! Εσύ άνάφες και καίγεσαι ! “Ελα μπράβο νά πέσης στο κρεβάτι... “Ελα... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης τραβήξε άπότομα τό χέρι του, σήκωσε τό κεφάλι του και τήν κνιτάξε κατάματα.

— “Η Ζωΐτσα σούφρωσε τά φρύδια της.

— Τι έπαθες καλέ ; Μά σέ καλό σου !... “Ελα νά ξεπλώσης, μη κάνεις σά μικρό παιδί... ”

Κι' έκανε νά τραβηχθ ή γιά νά πάρη τάχα κάτι άπ' τό τραπέζι. Τά φλομωμένα άπ' τόν πυρετό και τή μαγία μάτια του τή φόβισαν. “Ο κύρ’ Αναστάσης πρόφτασε και τήν αρπάξε άπ' τό φουστάνι.

— “Ακου δώ... Ποιός ήταν αυτός ;

“Η φωνή του ήτανε βραχνή, ύπόκοψη, σάν νά βγαίνε άπό τά βάρη τής γής.

“Η Ζωΐτσα έκανε νά ξεφύγη, μά δέν μπόρεσε. Τό πρόσωπό της άγρίεψε. Τά μάτια της σπιθοβόλησαν. “Εσκυψε άπότομα κοντά του και τού ούρλιαξε κατάμουτρα :

— Για νά σου πώ... Κάμε μου τή χάρι κι' άίντε νά ξεραθής, γιατί σ' αφίνω και φεύγω... ”

“Ο κύρ’ Αναστάσης τινάχτηκε όλόρθος, στάθηκε μπρός της, γούλωσε τά μάτια του, τριχοβόλησε τά δόντια του και τήν έφτυσε κατάμουτρα. Σάτταρε ύστερα δέξω, άνοιξε

